

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **B.K.**, narozený dne ...
státní příslušnost Ukrajina
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2019, č. j. MV-18031-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 12. 2018, č. j. OAM-15278-23/PP-2018, jímž byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta jeho žádost o povolení k přechodnému pobytu podaná podle § 87b téhož zákona a podle § 87e odst. 4 tohoto zákona byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě se žalobce domníval, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu. Její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl dále přesvědčen, že žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Zároveň podle žalobce nelze též přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, § 3 a § 4 správního řádu.
3. Dále byl žalobce toho názoru, že mu svědčí postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie a s ohledem na to mu mělo být uděleno předmětné pobytové oprávnění.
4. Další okruh námitek žalobce se týkal nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce k tomu uvedl, že již ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí navrhl výslech jeho a jeho sestry. Správní orgán prvního stupně však toto provedení důkazu odmítl, a to bez uvedení důvodu, pouze s odkazem na zásadu hospodárnosti. Žalovaná poté tento závěr správního orgánu potvrdila a uvedla, že není zřejmé, co by mělo provedení šetření prokázat a že by závěry tohoto šetření neměly vliv na výrok rozhodnutí. Daně považoval žalobce za naprosto absurdní. Výslech je dle ustálené judikatury vždy nejdůležitějším důkazem prokazujícím vztah účastníků řízení. Žalobce již ve svém vyjádření k podkladům uvedl, že by rozhodnutí o zamítnutí žádosti mělo zásadní vliv na život jeho neteře, a to s ohledem na mezinárodní závazky ČR i unijní předpisy, konkrétně pak odkázal na Úmluvu o právech dítěte, Úmluvu o ochraně lidských práv a svobod a Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES. Správní orgány obou stupňů tento aspekt řízení naprosto ignorovaly, čímž se podle žalobce dopustily nezákonnosti. Tuto nezákonnost spatřoval žalobce nejen v porušení ustanovení upravující povinnost dostatečně zjištěného skutkového stavu (§ 3 a § 52 správního řádu), ale dále také v procesní povinnosti vypořádat se s návrhy účastníků řízení, resp. s námitkami odvolatelů (§ 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu). Nezákonnost žalobce spatřoval rovněž v porušení základní premisy vydávání rozhodnutí orgánů veřejné moci, a sice požadavku, aby tato rozhodnutí byla v souladu se zákony ČR i mezinárodními předpisy (§ 2 odst. 1 správního řádu, čl. 10 Ústavy). V neposlední řadě je poté nutné podle žalobce namítnout též porušení samotných zmíněných mezinárodních a evropských předpisů.
5. V souvislosti s odmítnutím návrhu na provedení dalšího důkazu s odkazem na hospodárnost řízení žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5 As 22/2004.

6. Žalobce nesouhlasil ani s vypořádáním námitky nedostatečného poučení. Byl si samozřejmě vědom, že je rozdíl mezi procesním a hmotněprávním poučením, avšak výzva správního orgánu prvního stupně spočívala pouze k prokázání, že je či není rodinný příslušník občana Evropské unie. Jedná se o velice specifickou problematiku, kde ani rozhodovací praxe správního orgánu prvního stupně a žalované není jednotná. Žalobce doložit veškeré doklady, které dle jeho názoru byly nutné k prokázání toho, že je rodinný příslušník. Nutno podotknout, že výzvy měly obecnou formu výzvy a poučení, které správní orgán používá ve všech řízeních. Nepřípustnost formulářového typu výzev a poučení, které pozbývají specifikaci požadovaných dokladů pro konkrétní případ žadatele, odsoudily i správní soudy, a to např. Krajský soud v Plzni ve věci vedené pod sp. zn. 57 A 60/2016. Žalobce k tomu dále uvedl, že vždy reagoval řádně a včas na výzvy správního orgánu a doložil veškeré dokumenty, k jejichž předložení byl vyzván. Správní orgán jej v jejich řádném vyřízení utvrzoval, když i přes výše uvedou žádost žalobce výzvu k odstranění vady, na základě které pak zamítl jeho žádost, nezaslal, a proto tento z pochopitelných důvodů očekával, že je jeho žádost bezvadná. Správní orgány tudíž nepostupovaly v souladu s požadavkem, aby řešení odpovídalo okolnostem daného případu, v čemž lze opětovně spatřovat porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce tedy trval na své námitce porušení § 2 odst. 4 a § 4 odst. 2 správního řádu včetně odkazu na rozhodovací praxi, jak byla uvedena v odvolání.
7. Žalobce v neposlední řadě také trval na námitce nepřiměřenosti rozhodnutí. Žalobce měl za to, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců jasně zakotvuje povinnost zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona, tedy i rozhodnutí o neudělení povolení k přechodnému pobytu. I kdyby žalobce přisvědčil názoru žalované, tak se nic nemění na tom, že podmínka, že rozhodnutí musí být přiměřené, vyplývá též z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého má rozhodnutí odpovídat skutkovým okolnostem případu a dále povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí vyplývá též z mezinárodních závazků ČR, primárně z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních práv.
8. Žalobce dále zásadně nesouhlasil s argumentací správních orgánů obou stupňů, že může zažádat o jiné pobytové oprávnění. Za prvé, mělo-li by platit, že rozhodnutí je přiměřené, pokud si žadatel může požádat o jiný pobytový status, bylo by ustanovení o povinnosti zkoumat přiměřenost rozhodnutí redundantní a ad absurdum by byla všechna rozhodnutí přiměřená. Za druhé je pak nutné poukázat na to, že cizinci si mohou podat žádost o pobytové oprávnění, avšak to nijak nezaručuje výsledek řízení o ní (analogicky viz rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39). Navíc tuto žádost musí podat zpravidla mimo území ČR a vzhledem k naprosté nefunkčnosti systému Visapoint není možné vyloučit několikaleté odloučení žalobce od jeho dcery zde na území, což samozřejmě je nepřiměřeným zásahem. S námitkou spočívající v dlouhodobém odloučení žalobce své sestry a neteře a nefunkčnosti Visapointu se žalovaná nezabývala, čímž opětovně porušila § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu.
9. V souvislosti se shora uvedeným žalobce poukazoval na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016 – 81 a uvedl, že správní orgán tedy pochybil, pokud se nijak nepokusil skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit z úřední povinnosti, jak je jeho povinností, ale především ani žalovaná se touto námitkou nijak nezabývala, čímž porušila § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu.
10. Žalobce také odkázal na rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33, ve kterém tento judikuje, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve

vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Žalovaná však postupovala i v rozporu s takovýmto požadavkem a naprosto ignorovala fakt, že zde má žalobce svou sestru a neteř, o kterou se stará, a naopak, že v zemi původu již žádné vazby nemá a s touto námitkou se navíc nijak nevypořádala, pro lze podle žalobce opětovně namítnout porušení § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu.

11. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

12. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná odmítla žalobní námitky a odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Podle jejího názoru napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů byla žalovaná přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem.
13. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

14. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

16. Žaloba není důvodná.
17. Ze správního spisu vyplývá ve vztahu relevantním pro soudní přezkum následující průběh správního řízení: Dne 5. 9. 2018 podal žalobce žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 87b zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení se sestrou a neteří žalobce, státní občankou ČR. Prvoinstanční orgán marně vyzval žalobce výzvou ze dne 5. 9. 2018 k doložení mj. dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana EU, a poučil ho o důsledcích nesplnění výzvy (viz č. j. OAM-15278-3/PP-2018). Výzvou ze dne 6. 11. 2018, č.j. OAM-15278-11/PP-2018, doručenou zástupci žalobce dne 7. 11. 2018, vyzval prvoinstanční orgán žalobce k doložení téhož dokladu. Ve výzvě prvoinstanční orgán výslovně poučil žalobce o tom, že příbuzenský vztah má doložit originálem svého rodného listu s úředním předkladem do českého jazyka, rodného listu V.K. s úředním předkladem do českého jazyka a rodným listem N.K. s překladem do českého jazyka, a

stanovil mu ke splnění povinnosti lhůtu 15 dnů.

18. Dne 16. 11. 2018 předložil žalobce prvoinstančnímu orgánu kopii rodného listu V.K., N.K. a cizojazyčné listiny bez úředního překladu. Současně žalobce navrhl svůj výslech a výslech své sestry za účelem prokázání rodinné vazby a skutečností rozhodných pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí.
19. Následně prvoinstanční orgán žádost žalobce zamítl z důvodu, že žalobce přes výzvu nepředložil originál matričního dokladu prokazující, že je rodinným příslušníkem občana EU, a dodal, že s ohledem na důvod zamítnutí žádosti jsou navrhované výsledky irelevantní. Žalobce napadl toto rozhodnutí odvoláním, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí. Své odvolání žalobce odůvodnil tím, že měl být správním orgánem vyslechnut, že rodné listy nejsou povinnou náležitostí žádosti, že fakt, že je žalobce rodinným příslušníkem občana EU, byla prokázána dalšími důkazy a je známa správnímu orgánu z jeho evidence a že formalistické rozhodnutí není přiměřené dopadům do soukromého a rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí žalované bylo odůvodněno tím, že žalobce byl řádně prvoinstančním orgánem vyzván a poučen, avšak předmětné požadované náležitosti ke své žádosti přesto nedoložil. Žalovaná se vypořádala i s námitkou žalobce, že neprovedení navržených výsledků nebylo procesním pochybením prvoinstančního orgánu, neboť výsledkem nemohla být odstraněna vada žalobcovy žádosti. Žalovaná doplnila, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí podle § 174a tohoto zákona, a provedla posouzení podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod se závěrem, že ač žalobce tvrdil, že má na území celou rodinu, v žádosti uvedl, že jeho manželka a syn bydlí na Ukrajině. Žalovaná dospěla k závěru, že rozhodnutí není nepřiměřené vzhledem k tomu, že důvodem rozhodnutí bylo nepředložení náležitosti žádosti. Žalovaná doplnila, že rozhodnutí se netýkalo dlouhodobého zákazu pobytu ani nepředstavovalo nepřiměřený zásah v důsledku pouhé nutnosti vycestování.
20. Soud při posouzení věci vycházel z následující právní úpravy.
21. Podle §15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců se za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1 citovaného ustanovení, pokud ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti, a je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
22. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce. Ustanovení §87b odst. 3 písm. b) ve spojení s § 87w in fine zákona o pobytu cizinců stanoví, že k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je žadatel povinen předložit originál matričního dokladu potvrzující, že je

rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

23. Podle § 168 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 45 odst. 2 spr. ř. platí, že nemá-li žádost předepsané náležitosti, vyzve správní orgán žadatele k odstranění nedostatků žádosti a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě.
24. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel nepředloží náležitosti uvedené ve výše citovaném § 87b odst. 3.
25. Popsanou právní úpravu vyložil soud tak, že domáhá-li se rodinný příslušník občana EU vydání povolení k přechodnému pobytu, je žadatel (nejpozději na výzvu správního orgánu doprovázenou poučením o následcích nesplnění výzvy) povinen předložit originál matričního dokladu potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Neučiní-li tak žadatel, ministerstvo musí jeho žádost zamítnout.
26. Soud předesílá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, obsahuje shrnutí všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí - z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobcova žádost byla zamítnuta pro nedoložení originálu matričního dokladu prokazujícího příbuzenský vztah žalobce k neteři, resp. sestře, přestože byl k tomu žalobce vyzván. Žalovaná se vypořádala srozumitelně a přezkoumatelně i se všemi odvolacími námitkami žalobce.
27. V první žalobní námitce žalobce namítl, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, když odmítl důkazní návrh žalobce na jeho výslech a výslech jeho sestry, když prvoinstanční orgán důkazní návrhy odmítl s odkazem na zásadu hospodárnosti a žalovaná uvedla, že není zřejmé, co by mělo provedení šetření prokázat a že by závěry šetření neměly vliv na rozhodnutí. Žalobce uvedl, že ve vyjádření k podkladům s právní argumentací uvedl, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti bude mít zásadní vliv na život jeho neteře.
28. Tato žalobní námitka žalobce nemůže být především ze své podstaty důvodná. Zákon o pobytu cizinců, jak je výše vyloženo, ukládá žadateli, aby k žádosti o povolení přechodného pobytu buď přiložil nebo na výzvu správního orgánu doložil originál matričního dokladu, jímž bude prokázán příbuzenský vztah žadatele k občanovi EU. Tuto povinnost žalobce nesplnil a prvoinstanční orgán proto postupoval správně, pokud z tohoto důvodu žalobcovu žádost zamítl. Stejně tak postupovala správně i žalovaná, pokud tuto odvolací námitku žalobce nepřijala. Správní orgány nepochybily, pokud nevyslechly žalobce či třetí osoby, protože, jak přiléhavě uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, provedením výslechů nemohlo dojít k odstranění popsané vady žádosti. V tomto směru je odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5 As 22/2004-52 zcela nepřipadný, protože k zamítnutí žádosti žalobce došlo v důsledku nepředložení zákonem předepsaných dokladů, a proto námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu není na místě.
29. Pokud jde o konkrétní námitky, pak soud uvádí, že není pravdou, že prvoinstanční orgán důkazní návrhy odmítl s odkazem na zásadu hospodárnosti (viz str. 3 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí), že není pravdou, že žalovaná uvedla, že není zřejmé, co by mělo provedení šetření prokázat a že by závěry šetření neměly vliv na rozhodnutí (viz str. 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a není ani pravdou, že by žalobce uvedl ve vyjádření k podkladům, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti bude mít zásadní vliv na život

jeho neteře (viz jeho vyjádření k podkladům ze dne 17. 12. 2018). Námitky proto nejsou důvodné ani konkrétně.

30. V druhé žalobní námitce žalobce namítl, že výzva k odstranění vad jeho žádosti byla správním orgánem formulována příliš obecně a šlo o výzvu formulářovou. Žalobce a jeho zástupce doložili vždy včas a řádně všechny doklady, k nimž byli vyzváni. Žalobce měl být správním orgánem před zamítnutím žádosti vyrozuměn o vadě žádosti, protože byl správním orgánem utvrzován, že doložil všechny doklady (očekával, že jeho žádost je bezvadná).
31. Soud předepisuje, že neurčitost výzvy k odstranění vad žádosti žalobce v odvolacím řízení neuplatnil. Obsah první i druhé výzvy je podrobně popsán výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí, ale soud poukazuje na to, že tvrzení o formulářovém obecném charakteru výzvy vyvrací obsah výzvy ze dne 6. 11. 2018, v níž je výslovně uvedeno tak, že to žádné nejasnosti nepřipouští, že má žalobce předložit „*doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU*“, je zde citován § 15a zákona o pobytu cizinců a vysvětlováno, co se pod jednotlivými zákonnými termíny míní a je zde rozvedeno, že dokladem může být doklad prokazující příbuzenský vztah jako oddací či rodný list, které umožní vysledovat příbuzenskou linii. Ve výzvě je reagováno na žalobcem předložené dokumenty – je zde uvedeno, že žalobce předložil prohlášení a občanský průkaz a že z těchto dokladů nevyplývá příbuzenský vztah k N.K. Ve výzvě je žalobce konkrétně vyzván, aby předložil originál dokladů o tom, že skutečně je příbuzným N.K., např. rodnými listy tak, jak je výše v tomto rozsudku uvedeno.
32. Je tedy zřejmé, že žalobci bylo výzvami jasně a srozumitelně sděleno, že jeho žádost trpí vadou, o jakou vadu se jedná a co musí předložit správnímu orgánu, jinak bude jeho žádost zamítnuta. Nejde tedy o žádnou obecnou výzvu neurčitého obsahu, ale naopak o výzvu, z níž lze jednoznačně seznat, jaký doklad má žalobce předložit, jinak že bude procesně neúspěšný.
33. Námitka, že žalobce a jeho zástupce doložili vždy včas a řádně všechny doklady, k nimž byli vyzváni, není pravdivá – originál matriční dokladů nepředložili, ač byli opakovaně vyzváni. Námitka, že žalobce měl být správním orgánem před zamítnutím žádosti vyrozuměn o vadě žádosti, protože byl správním orgánem utvrzován, že doložil všechny doklady a očekával, že jeho žádost je bezvadná, též není důvodná – žalobce nikterak utvrzován nebyl (a v žalobě ani netvrdí, jak utvrzován byl) a prvoinstanční orgán své povinnosti splnil tím, že žalobce podle § 168 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 45 odst. 2 spr. ř. vyzval k doložení náležitostí žádosti a poskytl mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučil ho o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě. Jestliže žalobce výzvu nesplnil, správní orgán musel žádost zamítnout podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a rozhodně nebyl povinen výzvu opakovat z důvodu, že nějaké jiné doklady žalobce předložil.
34. Proto ani druhá žalobní námitka není důvodná.
35. Pokud žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. června 2017, č. j. 57 A 60/2016-63, ani ten nelze pro případ žalobce použít, protože zde šlo o to, že prvostupňový správní orgán musí konkrétně vyzvat žadatele ke sdělení, na základě jakého svého tvrzení o přechodný pobyt žádá a tento postup není možné nahradit zcela obecnou výzvou. To není případ žalobce – u něj nebylo třeba zjišťovat důvod žádosti a výzvy správního orgánu žalobci zcela jednoznačně, srozumitelně a konkrétně sdělily, jaké

doklady má doplnit.

36. Žalobce konečně namítl, že žalovaná se řádně nevypořádala s nepřiměřeností dopadu rozhodnutí do sféry žalobce a jeho rodinných příslušníků.
37. Tuto odvolací námitku vypořádala žalovaná v napadeném rozhodnutí tak, že žalobce neprokázal v řízení, že je rodinným příslušníkem občana EU, proto nevznikla správnímu orgánu povinnost přiměřenost dopadů rozhodnutí zkoumat. Dále žalovaná odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 28. listopadu 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, a fakt, že se žalobce stěží může domáhat ochrany podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když z žádosti žalobce je zřejmé, že jeho manželka a nezletilý syn se zdržují mimo území ČR.
38. S posouzením žalované se soud plně ztotožňuje. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 ve spojení s odst. 2 uvedeného zákonného ustanovení a contrario není třeba při rozhodnutí o zamítnutí žádosti zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele. V daném případě to byl žalobce, kdo svým jednáním, kdy nepředložil ke své žádosti doklady vyžadované zákonem, přivodil zamítnutí své žádosti. V takovém případě, kdy doklady nebylo prokázáno, že je žalobce rodinným příslušníkem občana EU, nemá správní orgán povinnost přiměřenost rozhodnutí zkoumat. Toto právní posouzení odpovídá právnímu závěru obsaženému v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, že správní orgány nemají při rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinnost prověřit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí na základě § 174a daného zákona, a to ani podle čl. 8 odst. 1 citované Úmluvy (Naopak, zrušit platnost povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je možné dle výslovné úpravy jen za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.). Je tedy zřejmé, že úmyslem zákonodárce nebylo, aby se při postupu podle § 87e odst. 1 písm. a) - na rozdíl od písm. b) - zákona o pobytu cizinců přiměřenost rozhodnutí zkoumala. Žalovaná se však dopadem rozhodnutí do sféry žalobce ve smyslu čl. 8 citované Úmluvy zabývala a dospěla k závěru, jež soud zcela aprobuje, že zamítavým rozhodnutím vzhledem k rodině žalobce na Ukrajině a k důvodu zamítnutí žádosti jeho právo na soukromý a rodinný život nepřiměřeno dotčeno nebylo.
39. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. března 2017, č. j. 57A 6/2016-81, nelze závěry zde obsažené vztáhnout na případ žalobce, protože řešený případ se týkal situace, kdy povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců je výslovně stanovena v § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. července 2015, č. j. 57 A 75/2014-52, když i ten se týká případu odlišného od případu žalobce, a proto jeho závěry nelze použít – šlo o provedení výslechu žadatele v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud žalobce dále odkazoval na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 55, tento se týkal Visapointu ve Vietnamu, a proto tvrzený dopad tohoto rozsudku do právního posouzení případu žalobce soudu není patrný - navíc je žalobcem v souvislosti s tímto rozsudkem argumentováno ve vztahu k několikaletému „odloučení žalobce od její dcery zde na území“, aniž by z žaloby vyplývalo, že žalobce má na území dceru. Žalobci lze přisvědčit, že v rozsudku ze dne 6. srpna 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 8, vyslovil Nejvyšší správní soud závěr, že v zásadě neplatí, že zásah je přiměřený, pokud si cizinec může

požádat o udělení nižšího pobytového statusu, nicméně v dané věci se řešil případ cizince, jemuž byl zrušen trvalý pobyt, kdy je povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí uložena zákonem. I žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. květen 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 - 36, je nepřipadný, protože zde byl řešen případ, kdy posouzení přiměřenosti rozhodnutí u ukončení přechodného pobytu na území rodinného příslušníka občana Evropské Unie bylo zavedeno až právní úpravou účinnou po vydání napadeného rozhodnutí.

40. Soud shrnuje, že žádná z žalobních námitek žalobce nebyla důvodná. Vzhledem k tomu s odkazem na výše uvedenou ustálenou judikaturu správních soudů a platnou právní úpravu tak byly splněny předpoklady pro zamítnutí žaloby ve smyslu § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

VII.

Náklady řízení

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu